

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Gierczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2020 r.

w sprawie **S. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt III Ka (...),
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 3 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić skargę,**
- 2. kosztami sądowymi w przedmiocie skargi obciążyć oskarżonego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w L. uznał oskarżonego S. M. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k., za co skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Nadto, Sąd I instancji, na podstawie art. 42 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie

pieniężne w wysokości 10.000 zł oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł tytułem kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2019 r, sygn. akt III Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd ad quem wskazał, że w przedmiotowej sprawie, z uwagi na fakt, że zaskarżony wyrok zapadł w związku z zaakceptowaniem przez Sąd I instancji nieprawidłowego (bo sprzecznego w przepisami prawa materialnego wniosku oskarżonego złożonego w trybie art. 387 § 1 k.p.k.), istnieje konieczność zmodyfikowania tego porozumienia w sposób uwzględniający obowiązujące przepisy prawa, ewentualnie - w przypadku braku akceptacji skorygowanego wniosku przez oskarżonego - konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości.

Skargę od wskazanego wyżej wyroku Sądu Odwoławczego wywiódł obrońca oskarżonego, zarzucając naruszenie art. 437 § 1 k.p.k. „poprzez niedokonanie zmiany przedmiotowego wyroku, a w konsekwencji jego uchylenie i bezzasadne przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.”.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w R. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

W odpowiedzi na skargę, Prokurator Rejonowy w L. wniósł o jej oddalenie, jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy oskarżonego S. M. nie zawiera argumentacji wskazującej na wadliwość wyroku Sądu Okręgowego w R. , co sprawia, że nie mogła zostać uwzględniona.

Zgodnie z art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się

do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960).

W przedmiotowej sprawie, Sąd Odwoławczy, dostrzegając z jednej strony wyeksponowane w apelacji prokuratora uchybienia prawa materialnego, tj. art. 42 § 4 k.k. i art. 69 § 4 k.k., a z drugiej strony mając na względzie fakt, że zaskarżone orzeczenie zapadło w wyniku zaaprobowania przez Sąd a quo błędnego (bo niezgodnego z przepisami prawa materialnego wniosku o skazanie w trybie art. 387 § 1 k.p.k.) słusznie uznał, że powodem wydania rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym jest konieczność dostosowania wniosku oskarżonego o skazanie bez przeprowadzenia postępowania dowodowego do obowiązujących przepisów prawa, a w przypadku niezaakceptowania takiego prawidłowego wniosku przez oskarżonego, potrzeba przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Z tego względu należy uznać, że spełniona jest przesłanka, o której mowa w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.

Należy zgodzić się z Sądem odwoławczym, że wniosek złożony w trybie konsensualnym określonym w art. 387 § 1 k.p.k. obliguje sąd do dokonania przede wszystkim jego kontroli w zakresie realizacji wszystkich prawem przewidzianych wymogów, w szczególności przeanalizowania, czy zaproponowana przez podsądnego kara i inne środki prawnokarnej reakcji odpowiadają prawu materialnemu (zob. wyroki SN: z dnia 9 października 2018 r., III KS 26/18, z dnia 7 czerwca 2018 r., V KK 172/18; z dnia 23 marca 2016 r., IV KK 60/16, KZS 2016/7/44). W przypadku uznania zaś przez Sąd rozpoznający sprawę, że zaproponowany przez oskarżonego wniosek nie odpowiada prawu, jego obowiązkiem jest zmodyfikowanie wniosku w taki sposób, aby jego finalna treść w pełni respektowała obowiązujące przepisy prawa karnego materialnego oraz procesowego, a także uzyskanie akceptacji oskarżonego co do tak zmodyfikowanego wniosku, zaś w przypadku braku zgody oskarżonego,

nieuwzględnienie wniosku i przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości, na zasadach ogólnych.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego usunięcie uchybień stwierdzonych przez Sąd Odwoławczy w niniejszej sprawie nie sprowadza się jedynie do korekty podstawy prawnej zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, lecz związane jest z ponownym prawidłowym rozpoznaniem wniosku oskarżonego złożonego w trybie konsensualnym. Jego uwzględnienie pozwala na zasadniczą redukcję przewodu sądowego – jak miało to miejsce w niniejszej sprawie w postępowaniu przed Sądem I instancji, a cofnięcie albo brak uwzględnienia wniosku prowadzi do konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego przed sądem I instancji w całości po raz pierwszy. Nie jest to więc, jak sugeruje skarżący, wyłącznie „techniczna” zmiana w zakresie podstawy prawnej zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Kierując się zatem przedstawionymi powyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.